

ud af Spillet ved Besættelsen af Præsteembeder. Jeg vil endog gaa gaa vidt at sige, at hvis vi gik til en Reform som denne, vilde det vække stor Belymring ude i Landet i mange Dele af Befolkningen og netop hos de mest kirkeligsinde, og en saadan Uengstelse vilde være grundet dels i Frygt for, at de Dele af Sognebeboerne, som ikke have kirkelig Interesse — og de ere jo desværre i Majoritet — af Hensyn, som ikke havde noget med Kirken at gøre, skulde faste sig ind i Deltagelsen i Præstevalg og derved foranledige en Afgørelse, som ikke var truffen saa meget af kirkelige som af politiske og andre Hensyn. Dels kunde den være grundet i den Følelse, at hvis det blev overladt Menigheden selv at vælge Præster, vilde ethvert nyt Valg, enhver Bafance i Præsteembederne give Signalet til en Agitation, som ikke vilde ende som saa mangen anden Agitation paa selve Valgdagen, men vilde fortsættes i Chikanerier og Drillerier fra Mindretallets Side mod Flertallets Præst og tillige vilde give sig Udslag i Dannelsen af Frimenigheder og Valgmenigheder i et Omfang, som er ganske ukendt nu. Jeg vil netop anføre mod det ærede Medlem, at det, som jeg ser af Bladene skal være foregaaetovre i Vandrup, vil maasse gentage sig ganske anderledes hyppigt under en saadan Ordning.

Det er nu ingenlunde min Mening med, hvad jeg her har udtalt, at hævde, at alt er saare godt, saaledes som det er nu. De Herrer maa tro, at jeg fuldt vel føler det Ansvar, som Regeringen har ved Varetagelsen af sit Hverv, saaledes som Ordningen nu er, og jeg for mit Vedkommende skulde sætte megen Pris paa at kunne dele det med andre. Regeringen er selvsølgelig udsat for at kunne gribe fejl, selv om man nok saa meget søger at skaffe Menighederne den Præst, der virkelig kan passe for dem, selv om man indhenter nok saa mange Oplysninger om de kirkelige Tilstande i de paagældende Sogne og om Ansørgernes Kvalifikation, og selv om man er nok saa lydhør over for Adresser og Henvendelser, der komme fra Befolkningen. Men det er min fulde Overbevisning, at saaledes som den kirkelige Tilstand for Tiden er herhjemme, vil man være udsat for, at Menighederne langt oftere end Regeringen komme til at gribe fejl ved Præste-

valg, og det vil være af en ganske anderledes Vanfælgelighed for Menighederne at gøre den begaaede Fejl god igen, og det vilde da kun være en daarlig Trøst for Menigheden, at den selv havde valgt den Præst, som bag efter viste sig ikke at svare til Forventningen. Medens jeg saaledes ikke kan se andet end, at den Tid er temmelig fjern, da en Ordning som den her foreslaaede af denne Sag vilde kunne blive indført, og i hvert Fald kun vilde kunne tænke mig den under en Kirkeforfatning, skal jeg paa den anden Side indrømme, at det ikke kan nytte at henvise enhver kirkelig Reform til først at gennemføres, naar vi saa en Kirkeforfatning. Vi kunne godt begynde derpaa stykkevis, men naar vi da vilde gaa til en Reform paa dette Omraade, maatte det efter min Mening være paa det Grundlag, at man gav en organiseret Menighedskreds en Medvirkning ved Præstevalget sammen med Regeringen.

Jeg skal ikke indlade mig paa en nærmere Kritik af det paagældende Lovforslags enkelte Bestemmelser, de have jo saa jævnlig været drøftede her i Tinget før, men jeg skal sammenfatte, hvad jeg altsaa her har sagt, i denne Udtalelse, at jeg anser Forslaget, som det her foreligger, for uigennemførligt og ubetimeligt, men paa den anden Side vil jeg ingenlunde afvise en Forhandling om Gennemførelsen af en Reform, hvorved der gives Menighederne, for saa vidt de ere organiserede under en eller anden Form — og Forbilleder have vi jo i den Henseende andesteds — en Ret til at udøve en Indflydelse sammen med Regeringen ved Præstevalg. Dog skal jeg tilføje, at jeg vedtender mig det som min Overbevisning, at denne Reform ikke hører til dem paa det kirkelige Omraade, hvortil der er mest Trang.

Korsgaard: Efter den Udtalelse, vi nu hørte af den højtærede Kultusminister, ser det jo ikke ud til, at det særlig skulde være denne Minister, der repræsenterer den saa kaldte ny Tid og de deri formentlig liggende Udsigter til et bedre og mere frugtbart Arbejde her i Rigsdagen. Kort og godt synes den højtærede Ministers Mening at være den, at dette Forslag ingen Udsigt bør have. Den højtærede Minister kan vel ikke afvise al Forhandling — det er jo i